

Markéta Šichtarová: Pojdme vlaječkami na klopě vyhrát válku

- CZ24 News | 8. března 2022

To jsme tu dlouho neměli (Zn.: ironie, sarkasmus). Od 4. 3. 2022 opět máme starý známý nouzový stav.

Vypadá to, že skoro přesně dva roky byla ekonomika decimována pandemií. Omezování výroby, růst cen. Pak náhle lusknutím prstu pandemie skončila a byla nahrazena válkou. A jedeme repete. Omezování výroby, růst cen.

Zajímavé: Pandemie nikdy nekončí z minuty na minutu, ona pomalu odeznívá. Tato pandemie ale z minuty na minutu „skončila“. V tu minutu, kdy došlo k ruské invazi. Takže ona tu pandemie vlastně už není? Anebo tu je? A není to náhodou tak, že jen pozornost davu si našla jiný objekt?

Cítím silné dejá vu březen 2020. Vidím stejné tunelové vidění, stejná placebo jako tehdejší celonárodní šití děravých hadrových roušek. Přejmenovávání ruských zmrzlin, vlaječky na klopě, nekritické idealizování úplně všeho ukrajinského, co většinové společnosti ještě přednedávnem bylo šumafuk. Vidím pozérství, které nelze ztotožňovat s funkční pomocí. Vidím stejnou ochotu k nouzovému stavu a vzdání se své svéprávnosti.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Co tím chci říct: Jednoho dne invaze skončí. A situace se normalizuje. Ale i kdyby se po vojenské stránce situace nenormalizovala a Ukrajina zůstala ještě dlouho v rozkladu jako třeba Afghánistán, dav si zvykne a zaměří pozornost zase někam jinam. Třeba se s podobnou vervou vrhne do boje s CO2. Nebo si najde ještě něco jiného.

Ne, fakt to není covid, co ničí ekonomiku. Není to válka na Ukrajině, co ničí ekonomiku. Je to ztráta schopnosti většinové populace adaptovat se na stres a žít se stresem.

Přiměřený svalový stres v podobě cvičení vede k růstu svalů i svalové síly. Nepoužívané svaly atrofují.

Přiměřený psychický stres v podobě neustálé konfrontace s realitou vede k psychické síle a růstu psychické odolnosti. Zbytnělý sociální systém a „ochrana“ mladých před „znepokojivými“ obrázky, před „citlivými“ informacemi, „obtížnými“ situacemi, vedou ke ztrátě odolnosti celé populace, která se při stresových situacích hroutí a místo čelení situaci žádá ještě větší míru ochrany – například v podobě vyhlášení nouzového stavu.

Není to pandemie, není to válka, co likviduje ekonomiku, jsou to státní opatření s nimi spojené, které

jsou ovšem jen odpovědí na poptávku veřejnosti.

Nezaměňovat s pomocí lidem poškozeným válkou! To, že nabídneme bydlení a práci lidem, kteří k nám přicházejí – to je konfrontace s realitou, to je přizpůsobování se realitě. To, že budeme nosit modrozluté hadříky a zavřeme se do nouzového stavu – to je placebo, to je neschopnost realitě čelit.

Až stres spojený s válkou odezní, veřejnost si najde novou obsesi, nový podnět, kterým dráždit svůj ochablý limbický systém, který potřebuje podněty. A v rámci téhle nové obsese začne znovu volat po nějaké formě „ochrany“ – po novém nouzovém stavu, po dalších dávkách ze státního rozpočtu, po dalším pumpování peněz do ekonomiky.

A tak dál a dál a dál. Není to nepředvídatelné. A navazuje to na sebe jen zdánlivě, v realitě se to prolíná, to jen navenek se vždy pozornost zaměřuje jen na jednu záminku, proč svou svobodu omezit a proč fungování ekonomiky poškodit. A proto se z toho vzpamatovat nelze. Je to pomalá dekadence, která ještě zdaleka není za bodem zlomu.

Kdekdo od novinářů přes zaměstnavatele po zaměstnance a důchodce se ptá: A jak nám vláda pomůže? Co vláda udělá, abychom se vyrovnali se situací? Co teď vláda udělá, aby zastavila růst cen potravin a energií? Chyba. Takové otázky vychází z chybného paradigmatu.

Ono paradigma zní zhruba takto: *Přišly průšvihy, přišel covid, přišla Ukrajina, a v důsledku toho bohužel zdražily potraviny a energie. Musíme teď vymyslet, jak z toho ven a jaká pomoc růst cen zastaví.*

Takže ještě jednou: toto paradigma je pomýlené. To není čelení realitě. To je uhýbání před realitou.

Ani pandemie, ani válka sama o sobě nejsou nutnou příčinou inflace. Pokud by ekonomika byla ponechána sama sobě, aby se se stresem vyrovnala, pokud by nečelila státním intervencím, kterým se bůhvíproč říká pomoc, nebyl by důvod k tak razantnímu růstu cen. Inflace je vyvolaná kombinací dvou hlavních faktorů plus řady vedlejších.

Hlavním faktorem je tisk peněz od roku 2008. Ano, kořeny inflace jsou až v roce 2008, doslovně! Po 13 nebo 14 let docházelo k uvolňování peněz do ekonomiky. Každý ekonom ví, že to musí vést k inflaci, liberálně levicoví blouznílci ale těchto 14 let ekonomy, kteří se odvážili říct pravdu, označovali za alarmisty a dezinformátory.

Druhým hlavním faktorem je chování států během pandemie označované jako „pomoc“. Došlo k zastavení výroby za současného navýšení tisku peněz. Tedy zmenšilo se množství zboží, které lze koupit, ale zvýšil se objem peněz, kterými lze platit. Státy se tvářily, že to podpoří hospodářský růst. Iracionalita k výsledkům nevede, zastavení výroby růst nezpůsobuje. Inflace se však stává nevyhnutelnou.

Ptát se, jak může vláda manipulacemi s daněmi, s dotacemi, s přerozdělováním a regulacemi zastavit inflaci, je pouhým utvrzováním této iracionality. Máme málo výroby a zboží – a mnoho peněz v oběhu. Přesun peněz v oběhu od jedněch ke druhým nezpůsobí, že výrobků bude víc a peněz méně.

S inflací se nedá dělat nic kromě jedné věci: Zastavit uvolňování peněz do oběhu jak formou zadlužování vlád, tak formou tisku centrálních bank. A pak počkat, až inflace velmi pomalu odezní. Ale protože jsme peníze tiskli 14 let, inflace už stejně rychle odeznít nemůže, ani kdybychom se teď k tisku peněz postavili čelem. Stejně tak jako nová studená válka neodezní, ani kdybychom ty vlaječky nosili na klopě čtyři. A kdybychom si ten nouzový stav odhlasovali natrvalo.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

Autor: Markéta Šichtařová

[ZDROJ](#)